

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 1Cdo/183/2018  
Identifikačné číslo spisu: 3816207497  
Dátum vydania rozhodnutia: 25.02.2020  
Meno a priezvisko: JUDr. Janka Cisárová  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3816207497.1

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Cisárovej a členov senátu JUDr. Martina Vladíka a JUDr. Jána Šikutu, PhD. v spore žalobcu L., bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom v Lučenci, J. Kráľa 5/A, proti žalovanému BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom 1 Boulevard Haussmann 75009 Paríž, Francúzsko, zapísaného v parížskom Registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 902, konajúceho na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom v Bratislave, Karadžičova 2, IČO: 47 258 713, zastúpeného SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 14, IČO: 36 862 711, o zaplatenie 2 917,80 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 17 C 54/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 27. septembra 2017, sp. zn. 17 Co 493/2016, takto

### rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Prievidza (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 11. júla 2016 č. k. 17 C 54/2016-72 zamietol žalobu, na základe ktorej sa žalobca voči predchodcovi žalovaného CETELEM SLOVENSKO a. s. domáhal zaplatenia 2 917,80 € s príslušenstvom; žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania. Vychádzal zo zistenia, že žalobca uzavrel s predchodcom žalovaného zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru 25. januára 2010 (ďalej tiež „Zmluva“) na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver 4 000 €, že žalobca sa v zmluve zaviazal vrátiť úver žalovanému v 72 mesačných splátkach po 92,81 € vždy k 15. dňu mesiaca, pričom v zmluve bola uvedená ročná percentuálna miera nákladov 20,38 %, priemerná ročná percentuálna miera nákladov 18,45 %, ročná úroková sadzba 15,99 %, a tiež, že prvá splátka bude 15. januára 2010. Takéto dojednanie podľa súdu prvej inštancie je v súlade s § 4 ods. 2 písm. g/ a i/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej tiež „zákon o spotrebiteľských úveroch“); požiadavka o vyjadrenie dátumu konečnej splatnosti úveru z textu zákona nevyplýva, nevyplýva z neho ani požiadavka, aká časť splátky je určená na splatenie istiny a aká na

splatenie úroku. Rovnako mal za to, že z ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch žiadnym spôsobom nevyplýva, že poistné by malo byť zahrnuté do výpočtu RPMN, teda, že by išlo o náklad spojený s úverom; v súvislosti s poistným uviedol, že poistenie schopnosti splácať úver bolo dojednané mimo obsah úverovej zmluvy. V tejto spojitosti uviedol, že poistné nemožno považovať za náklad spojený s úverom, ale za náklad spojený s poistením, ktorého základom je iný zmluvný vzťah s iným subjektom. Vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru, že poskytnutý úver nemožno podľa § 2 ods. 3 druhá veta zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalobu preto zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 27. septembra 2017 sp. zn. 17 Co 493/2016: I./ rozhodol o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom CETELEM SLOVENSKO, a to so spoločnosťou BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom 1 Boulevard Haussmann 75009 Paríž, Francúzsko, zapísaného v parížskom Registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 902, konajúceho na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom v Bratislave, Karadžičova 2, IČO: 47 258 713, II./ potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, III./ rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania. Potvrdenie prvoinštančného rozsudku odôvodnil jeho vecnou správnosťou (§ 387 CSP), stotožňujúc sa i s jeho odôvodnením. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku poukázal na právne závery vyplývajúce z rozsudku Európskeho súdneho dvora z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bírovej, z ktorého vyplýva, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Uviedol, že vo svetle uvedeného rozhodnutia je potrebné obdobne postupovať pri posudzovaní náležitostí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmysle § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z.z. Podľa odvolacieho súdu úverová zmluva z hľadiska kritéria zrozumiteľnosti obsahu spotrebiteľskej zmluvy zodpovedá zákonu o spotrebiteľských úveroch a ani jeden zo žalobcom tvrdených predpokladov úveru ako bezúročný a bez poplatkov naplnený nebol.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, t. j. nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom v otázkach doteraz neriešených v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Podľa žalobcu za otázku doteraz nevyriešenú v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považoval právnou otázku náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v kontexte aj prípadného zohľadnenia rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 a jeho vplyvu na posudzovanie obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, najmä v smere možného priznania, či nepriznania nepriameho účinku smernici o zmluvách o spotrebiteľskom úvere. V súvislosti s nesprávnym právnym posúdením zo strany odvolacieho súdu poukázal na nesprávne právne posúdenie otázky prítomnosti a dostatočnosti vymedzenia jednotlivých častí Zmluvy, a to a/ ročnej percentuálnej miery nákladov a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, b/ konečnej splatnosti úveru a c/ výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, opakujúc identické argumenty, aké uviedol vo svojom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Podľa presvedčenia žalobcu zmluva o spotrebiteľskom úvere nezodpovedá ustanoveniam zákona o spotrebiteľských úveroch, lebo skutočná výška RPMN nezohľadňuje sumu poistného, ktoré bolo v skutočnosti podmienkou poskytnutia úveru, v zmluve sa nenachádza žiadne také dojednanie, z ktorého by bolo spotrebiteľovi už pri podpise zmluvy zrejmé, aká pomerná časť z každej uhradenej splátky bude pripísaná na úhradu istiny, aká časť na úroky a aká časť bude pripísaná na úhradu poplatkov, ani konkrétna dátumová špecifikácia konečnej splatnosti úveru. Uviedol, že k výkladu požiadavky slovenského zákona o spotrebiteľských úveroch - výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, a tiež konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru zaujali právny názor krajské sudy. Ako príklad uviedol rozsudky Krajského súdu v Žiline z 25. júla 2017 sp. zn. 11 Co 183/2017, z 28. júna 2017 sp. zn. 7 Co 99/2017, rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. februára 2016 sp. zn. 16 Co 267/2015, z 20. decembra 2012 sp. zn. 16 Co 315/2012, rozsudok Krajského súdu v Trnave z 8. septembra 2014 sp. zn. 23 Co 311/2013 z ktorých vyplýva jednoznačný záver, že spotrebiteľ pri podpise zmluvy má vedieť aká pomerná časť z každej uhradenej splátky bude pripísaná na úhradu istiny, aká časť na úroky a aká časť bude pripísaná na úhradu

poplatkov. S poukazom na uvedené žiadal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že podľa jeho názoru krajský súd vec správne právne posúdil. Navrhol preto jeho dovolanie zamietnuť.

5. Okresný súd o podanom vyjadrení žalovaného k dovolaniu upovedomil žalobcu, ktorý prostredníctvom podania z 11. apríla 2018 využil svoje oprávnenie vyjadriť sa k nemu, osobitne k tvrdeniam žalovaného týkajúcich sa RPMN a celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Zdôraznil, že ak chcel získať úver, čo aj chcel, musel prijať niektorý z vopred určených druhov poistenia v bode D/ zmluvy o úvere, pretože text zmluvy žalovaného bol takýmto spôsobom konštruovaný. Závery žalovaného ako aj odvolacieho súdu považoval za nesprávne, trval na podanom dovolaní.

6. Žalovaný k vyjadreniu žalobcu zaslal 23. apríla 2018 vyjadrenie v ktorom zotrval na tom, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala všetky zákonom predpísané náležitosti; uvedené potvrdzujú aj závery odvolacieho súdu skonštatované v predmetnej veci. Poistenie nebolo podmienkou poskytnutia úveru, žalobca podpisom Prihlášky k poisteniu prejavil svoj slobodný súhlas s uzatvorením predmetnej zmluvy.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, zaoberal sa bez nariadenia pojednávania jeho prípustnosťou a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je prípustné len v časti, ale nie je dôvodné a v časti je procesne neprípustné. Vychádzal pritom z týchto záverov:

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

9. Žalobca tvrdí, že prípustnosť jeho dovolania je daná podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Naplnenie tohto dôvodu spravidla vyžaduje vyriešenie otázky hmotného, ale aj procesného charakteru, ktorá doposiaľ nebola dovolacím súdom vyriešená. Treba však zdôrazniť, že aj v tomto prípade ide o adresné vyriešenie právnej otázky, teda riešenie na dovolacom súde. Pod vyriešením však nie je možné rozumieť, že daný právny problém, ktorý treba vyriešiť ešte nebol dovolacím súdom nikdy riešený, ale ide o stav, ak riešenie právnej otázky nezodpovedá ustálená rozhodovacia prax odvolacieho súdu alebo nejde o prax, ktorá je dovolacím súdom posudzovaná rozdielne.

10. Dovolateľ, posudzujúc jeho dovolanie podľa obsahu, v podstate brojí proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v otázke nesprávneho posúdenia prítomnosti a dostatočnosti vymedzenia jednotlivých náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne náležitosti ročnej percentuálnej miery nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V podstatnom argumentoval tým, že napadnuté rozhodnutie záviselo predovšetkým od vyriešenia právnej otázky, či zmluva č. XXXX XXX XXX XXXX z 25.01.2010 spĺňala náležitostné predpoklady vyžadované podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z.z.).

11. Právne účinky dovolania nastávajú podaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku; prípustnosť dovolania treba preto posudzovať podľa stavu v čase jeho podania. V danom prípade žalobca v dovolaní zákonom zodpovedajúcim spôsobom zdefinoval relevantnú právnu otázku, ktorá v čase podania dovolania (15. februára 2018) skutočne ešte nebola dovolacím súdom riešená. Dospel preto k záveru, že dovolanie podané žalobcom treba považovať za prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, pričom nič

na tom nemení skutočnosť, že žalobcom nastolená dovolacia otázka bola medzičasom vyriešená.

12. Právny poriadok Slovenskej republiky považuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere za právny úkon, ktorým sa veriteľ (dodávateľ) zaväzuje poskytnúť dlžníkovi (spotrebiteľovi) peňažné prostriedky v jeho prospech do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

13. Podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

14. Podľa § 4 ods. 3 posledná veta zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

15. Podľa § 2 písm. c) bod 5 zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkou poplatkov za poistenie alebo záruky okrem tých poplatkov, ktoré sú určené na zabezpečenie platby veriteľovi v prípade smrti, invalidity, choroby alebo nezamestnanosti spotrebiteľa v sume rovnakej alebo menšej, ako je celková výška spotrebiteľského úveru, úroku a poplatkov, ktoré musia byť určené veriteľom ako podmienka poskytnutia spotrebiteľského úveru.

16. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica“) zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

17. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. i/ smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. V tomto ustanovení smernica vysvetľuje, že amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady; amortizačná tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere. Článok 10 ods. 3 smernice k tomu dodáva, že v prípade uplatnenia článku 10 ods. 2 písm. i/ smernice veriteľ sprístupní pre spotrebiteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

18. Súdny dvor Európskej únie v rozsudku z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s., proti Kláre Bíróovej konštatoval, že:

18.1. článok 10 ods. 2 písm. h/ smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 rozsudku),

18.2. článok 10 ods. 2 písm. h/ stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 rozsudku),

18.3. z článku 10 ods. 2 písm. i/ smernice a článku 10 ods. 3 smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 rozsudku); pričom smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do

zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky,

18.4. pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 rozsudku),

18.5. článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 rozsudku).

19. Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne sudy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad *contra legem*. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok ESD C-212/07, bod 110).

20. V preskúmvanej veci žalobca opodstatnene namietal, že interpretácia ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi žalobcom a predchodcom žalovaného, nebola v čase rozhodovania odvolacieho súdu ani ním podaného dovolania vyriešená, následne však k jej riešeniu dovolacím súdom došlo, a to v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 17. októbra 2019 sp. zn. 7 Cdo 112/2019. V uvedenom rozhodnutí najvyšší súd posudzoval náležitosti zmluvy vyžadované § 4 ods. 2 písm. i) najmä, či predmetný zákon ustanovuje v prípade absencie náležitostí podľa § 4 ods. 2 písm. i) sankciu v tom zmysle, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V danom konaní najvyšší súd eurokonformným výkladom ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. dospel k záveru, že citované ustanovenie neukladá veriteľom povinnosť, aby v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 258/2001 Z.z. [citované ustanovenie obsahovo zodpovedá neskoršiemu § 9 ods. 2 písm. l), resp. písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý zákon nahradil zákon č. 258/2001 Z.z., pozn.] uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok úveru po častiach (istina, úrok a poplatky). Podľa súdu pokiaľ je teda v ustanovení § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. uvedené „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné uvedené ustanovenie vykladať tak, že len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 17. októbra 2019 sp. zn. 7 Cdo 112/2019 vzhľadom na skutkový stav, ktorý bol podkladom rozhodnutia, je možné bez ďalšieho považovať za určujúce aj v prejednávanej veci. Vec prejednávajúci senát I C sa s týmto záverom ako aj s právnou argumentáciou odôvodňujúcou tento záver stotožňuje a v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie označeného rozhodnutia. I podľa jeho názoru, vychádzajúc z účelu právnej úpravy a vychádzajúc z účelu a obsahu smernice 2008/48/ES, nemožno od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 258/2001 Z.z. žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis vnútornej skladby jednotlivých splátok, teda číselné vyjadrenie toho, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky; účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatváraní zmluvy k dispozícii takúto informáciu. Pokiaľ ustanovenie ustanovení § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. uvádza „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, možno za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa; požiadavka o vyjadrenie dátumu konečnej splatnosti úveru z textu zákona nevyplýva.

21. Vzhľadom na neopodstatnenosť námietky žalobcu, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva

na nesprávnom právnom posúdení v takej otázke (splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcej z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z.z.), ktorá je podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je alebo nie je bezúročný (§ 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z.) najvyšší súd uzatvára, že dovolanie žalobcu odôvodnené § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nie je dôvodné. Najvyšší súd preto nedôvodné dovolanie zamietol podľa § 448 CSP.

22. Z obsahu dovolania je rovnako zrejmé, že žalobca vyčíta odvolaciemu súdu nesprávne vyriešenie právnej otázky vo väzbe na celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. V uvedenej súvislosti dovolací súd uvádza, že pri výklade akéhokoľvek ustanovenia o náležitostiach spotrebiteľskej zmluvy vo všeobecnosti je potrebné vychádzať zo zásady, že formulácia spotrebiteľskej zmluvy musí spotrebiteľovi umožniť bez ťažkostí identifikovať podmienky zmluvy. Vo vzťahu správnosti údajov o RPMN súdy nižšieho stupňa prijali skutkové zistenie, že poistenie schopnosti splácať úver bolo dojednané osobitne mimo obsah úverovej zmluvy, ktorá na existenciu takéhoto osobitného poistenia iba odkazuje v individuálnej špecifikácii poskytnutého úveru, a neobsahuje povinnosť uzavrieť poistenia ako podmienku poskytnutia úveru. Na predmetnú skutočnosť aj odvolací súd správne v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal s konštatovaním, že poistenie tak nebolo podmienkou poskytnutia úveru a v zmysle právnej úpravy § 2 písm. c/ bod 5 zákona č. 258/2001 Z.z. nebol žalovaný ako veriteľ povinný zahrnúť náklady poistenia do RPMN. V kontexte uvedeného i keď v úvode žalobca dovolanie formálne odôvodňuje nesprávnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, jeho dovoláciu argumentáciu nemožno označiť inak iba ako kamuflované spochybňovanie zisteného skutkového stavu, hodnotenia dôkazov a spochybňovanie záverov, ku ktorým došiel pri tvorbe rozhodnutia súd prvej inštancie a následne aj odvolací súd s ohľadom na vykonané dôkazy a zistený skutkový stav. Z uvedeného vyplýva, že žalobca na tomto mieste namieta nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom; touto nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP; len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP a § 432 ods. 2 CSP. So zreteľom na uvedené dovolací súd v tejto časti dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

23. Záverom dovolací súd uvádza, že právnu otázku náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a posudzovanie obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, najmä v smere možného priznania, či nepriznania nepriameho účinku smernici o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, možno považovať v súčasnosti za vyriešenú uzneseniami najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 146/2017, 3 Cdo 45/2018, 4 Cdo 65/2018, 2 Cdo 186/2018, 6 Cdo 113/2018. Vo všetkých týchto rozhodnutiach najvyšší súd posudzoval správnosť interpretácie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. (obsahovo zodpovedá skoršiemu ustanoveniu § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z.) pričom gramatickým a eurokonformným výkladom došiel k záveru, že nemožno od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa uvedeného zákona žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úroky a poplatky). Rozhodnutia odvolacieho súdu, na ktoré poukázal žalobca v dovolaní nemožno zahrnúť do ustálenej praxe odvolacieho súdu (R 71/2018).

24. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách odvolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.